

Sygn. akt II AKz 658/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: Iwona Hyla

Protokolant: Kamil Klupś

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Romana Pietrzaka

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **C. D. (D.)**

podejrzanemu o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 8 lipca 2019 roku, sygn. akt XVI Kp 392/19

w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach postanowieniem z dnia 8 lipca 2019 roku, sygn. akt XVI Kp 392/19 przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego C. D., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 11 lutego 2019 roku, sygn. akt IV Kp 112/19, do dnia 30 sierpnia 2019 roku, godz. 6:35.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca podejrzanego zarzucając mu obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 263 § 2 k.p.k. poprzez bezzasadne uznanie, że istnieją szczególne okoliczności uzasadniające przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec C. D. ponad 3 miesiące, podczas gdy z analizy materiału dowodowego wynika, że przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego spowodowane jest opieszałością organów ścigania w zakresie weryfikacji informacji ujawnionych przez podejrzanego;
2. art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 251 § 3 k.p.k., poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że podejrzany mógłby w sposób niedozwolony wpływać na toczące się postępowanie podejmując próby mactwa procesowego.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania wobec C. D. z jednoczesnym zastosowaniem wolnościowych środków zapobiegawczych w postaci poręczenia majątkowego w kwocie wskazanej przez Sąd oraz zabezpieczenia majątkowego na nieruchomości podejrzanego

położonej w miejscowości M. gm. W., dla której Sąd Rejonowy w Wołominie IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...) poprzez ustanowienie na niej hipoteki przymusowej do kwoty wskazanej przez Sąd.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż sąd I instancji trafnie wskazał na dalsze występowanie w niniejszej sprawie przesłanek stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego, których intensywność przemawia za utrzymaniem w mocy zaskarżonego postanowienia.

Na wstępie należy zaznaczyć, że przeprowadzona przez tut. Sąd Apelacyjny kontrola odwoławcza wykazała, że w dalszym ciągu aktualna pozostaje przesłanka ogólna stosowania środków zapobiegawczych z art. 249 § 1 k.p.k., a wynika ona zarówno z dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez C. D. zarzucanych mu czynów, jak i konieczności zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego. Z uwagi na niekwestionowanie występowania wspomnianej przesłanki przez skarżącego, wystarczającym jest stwierdzenie, że sąd I instancji zasadnie uznał, iż materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania przygotowawczego w postaci m.in. wyjaśnień C. D. oraz A. N., a także protokołów oględzin oraz zatrzymania rzeczy, wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw.

Również w przedmiotowej sprawie zachodzi obawa, że C. D. będzie podejmował działania mające na celu destabilizację prawidłowego biegu postępowania, a wynika ona z grożącej mu surowej kary. Należy zaznaczyć, że podejrzanemu zarzucono popełnienie m.in. zbrodni z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, zagrożonej karą do 15 lat pozbawienia wolności. Sam fakt, że podjął on współpracę z organami ścigania składając obszernie wyjaśnienia (które w dalszym ciągu wymagają weryfikacji) należy ocenić pozytywnie, jednakże na etapie postępowania przygotowawczego, okoliczność ta nie może uprawniać do formułowania wniosków odnośnie konieczności uchylenia aresztu, czy też pewności co do przyszłego zastosowania wobec podejrzanego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 3 k.k., co znacząco zmniejszałoby intensywność przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k. Należy całkowicie podzielić argumentację sądu I instancji, który przywołując uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt I KZP 18/11, uznał że na obecną chwilę w dalszym ciągu zagrożenie skazania podejrzanego na surową, długotrwałą karę pozbawienia wolności może stanowić dla niego impuls do bezprawnej ingerencji w prawidłowy tok postępowania.

Również trafne jest stanowisko wyrażone w zaskarżonym postanowieniu, że realna jest obawa mactwa ze strony C. D., o której mowa w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Co prawda, do tej pory podejrzanym nie podejmował prób bezprawnego wpływu na postępowanie, jednakże przepis art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. stanowi, że przesłanką stosowania tymczasowego aresztowania jest „uzasadniona obawa”, że będzie on nakłaniał do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień albo w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne. Gdyby C. D. podjął już takie działania mielibyśmy do czynienia z faktem. Natomiast w przedmiotowej sprawie wyrażona we wspomnianym przepisie obawa jest w dalszym ciągu realna, gdyż jak wynika z orzecznictwa, dla przyjęcia istnienia podstawy stosowania tymczasowego aresztowania określonej w przepisie art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., niezbędne jest wskazanie konkretnych działań podejrzanego, albo uprawdopodobnienie faktu podejmowania działań w ramach zorganizowanej grupy (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 października 2008 roku, sygn. akt II AKz 793/08, LEX nr 477777). Wniosek sądu I instancji o realności obawy mactwa przez C. D. w sprawie jest więc dodatkowo wzmocniony istnieniem przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k., a mianowicie dużym prawdopodobieństwem uczestnictwa podejrzanego w zorganizowanej grupie przestępczej.

W ocenie sądu bezzasadne są również zarzuty obrońcy dotyczące obrazy przez sąd I instancji przepisu art. 263 § 2 k.p.k., gdyż sąd ten dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych przemawiających za potrzebą dalszego przedłużenia wobec C. D. tymczasowego aresztowania w oparciu o powyższy przepis. Nie ulega wątpliwości, że konieczność przeprowadzenia kolejnych czynności zaplanowanych przez prokuratora zalicza się kategorii „szczególnych okoliczności”, które uniemożliwiły zakończenie śledztwa w dotychczasowym terminie stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. W świetle orzecznictwa tymi okolicznościami mogą być stopień

skomplikowania prowadzonego postępowania przygotowawczego, jego złożoność pod względem podmiotowym i przedmiotowym, wyrażająca się w szczególności we wielowątkowości, skutkująca obszernością zebranego oraz stale pozyskiwanego i analizowanego materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 stycznia 2015 roku, sygn. akt II AKz 811/14, LEX nr 1665567). Wskazać należy, że potrzeba dalszej izolacji C. D. podyktowana jest m.in. koniecznością wykonania czynności zasygnalizowanych przez prokuratora we wniosku, w tym kontynuowania przesłuchań podejrzanego i dalsza weryfikacja jego wyjaśnień, co pozwoli na ostateczne sformułowanie wobec niego zarzutów, a także przeprowadzenie czynności końcowych celem wydania merytorycznej decyzji kończącej ten etap procesu. Ponadto nie można podzielić argumentacji obrońcy, jakoby podejmowane do tej pory czynności procesowe nie dotyczyły weryfikacji wyjaśnień podejrzanego, gdyż z akt sprawy wynika, że dnia 19 czerwca 2019 roku wraz z C. D. dokonano oględzin kontenerów znajdujących się na nieruchomości w miejscowości M. przy ul. (...), celem weryfikacji jego zeznań dotyczących zarzucanego mu przestępstwa z art. 54 ust. 2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (k.1100-1118).

To, że C. D. przyznał się do winy, a także złożył wyjaśnienia, które znajdują potwierdzenie w dotychczasowym materiale dowodowym, nie przekłada się – przynajmniej na tym etapie postępowania - na negatywną ocenę zasadności dalszego stosowania wobec niego najbardziej dolegliwego ze środków zapobiegawczych. Sąd I instancji trafnie uznał, że nadal zachodzą uzasadnione podstawy jego stosowania, a wolnościowe środki nie zabezpieczyłyby odpowiednio dalszego toku procesu. W niniejszej sprawie nie zachodzą również okoliczności przewidziane w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., które nakazywałyby odstąpienie od tymczasowego aresztowania podejrzanego.

W oparciu o powyższe orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu z pouczeniem o prawomocności,
2. akta zwrócić.

Katowice, dnia 30 lipca 2019 roku.